

endog manglede den fornødne Viljekraft til at bestemme sig for en endelig Afslutning.

Den eneste, der endnu holdt sig tapper, var den alderstegne Skolelærer Mortensen. Men denne Mand var nu ogsaa „født over et L'hombrebord“ — som der sagdes om ham. Fra det Øjeblik, han udspilede sine rummelige Frakkeskoder for at indtage sin Plads, og indtil man rent ud betydede ham, at Spillet maatte og skulde være forbi, sad den ærværdige Gamle lige strunk med sit sølvhvide Hoved og skjulte den Feber, hvori Synet af Kort og Penge altid satte ham, under en streng og ubevægelig Alvorsmaske. Nu og da strøg han sig med et rødt Silkelommelærklæde over sin høje Pande, der i kritiske Øjeblikke perlede af Sved; og vovede han sig en sjælden Gang efter samvittighedsfulde Overvejelser til et „Spurgt“, lukkede han samtidigt Øjnene, som om han i Stilhed tilføjede et: „I Jesu Navn“.

Ved hans højre Side sad Værten, Sogneraadsformand Jensen, og stred fortvivlet med Søvn. Han var en stor, tyk Bonde med et højtblussende Ansigt, hvorfra en blaarød Næse hang ned imod Munden som en Kalkunsnabel. Han var Egnens „rige Mand“, og baade hans Holdning og Klædedragt røbede, at han regnede sig for noget mere end en almindelig Bonde. Af sine medspillende tituleredes han ogsaa sædvanligvis „Proprietær Jensen“ eller Hr. Jensen; og i sin Glæde herover og over at have lært dette standsmæssige Spil „Lummer“, tillod han dem roligt at plukke ham, ja følte sig ligefrem smigret af deres griske Bejlen til hans Pengestykker og slængte Kronerne hen til dem med en munter Mine, som om han fodrede en Flok Grise.

Lige overfor Skolelæreren sad Dyrslæge Aggerbølle — en kraftig, bredskuldret Mand med et stort, rødbrunt Haar og Skæg, der hist og her var isprængt smaa Totter af graat. Han sad med Haanden under Hovedet, hensunken i mørk, sløv Grublen. Nu og da foer han sig skudrende med Haanden gennem sin buskede Manke